

Jasper Fforde

PÍSEŇ ZVĚROKVARKA

Kronika Jennifer Strangeové

— Kniha druhá —

ALBATROS

Jasper Fforde
PÍSEŇ ZVĚROKVARKA

Jasper Fforde

PÍSEŇ ZVĚROKVARKA

PŘELOŽIL MARTIN POKORNÝ

ALBATROS

Copyright © Jasper Fforde 2011
Translation © Martin Pokorný, 2014

ISBN 978-80-00-03718-9

„Ke každému zvěrokvarkovi existuje shodný zvěrokvark
s opačným nábojem.“

Bodean Smithová, čarodějka v. v.

Shrnutí situace

Pracuju v magické branži a asi se shodneme, že to je opravdu něco extra: život plný kouzel, lektvarů a zašeptaných zaříkávadel, levitace, mizení osob a alchymie, gigantických zápasů na život a na smrt s mocnostmi tmy, vyvolávání hurikánů a utišování mořských bouří, svrhávání blesků z hor a ožívování soch, které pak pomohou zdrtit nepřátele.

Jo, kéž by.

Kdepak: v dané době bylo kouzlení prostě a jednoduše **užitečné**. Bylo užitečné úplně stejně, jako jsou užitečná auta, myčky na nádobí a otvíráky na konzervy. Dobu fascinujících výstřelků, jako je poroučení oceánům, sloní levitace a proměňování herinků na taxikáře, jsme měli dávno za sebou, a přestože o dva měsíce dřív nastoupila Velká Magie,¹ k návratu neomezených kouzelnických schopností zatím nedošlo. Při krátké vzestupné vlně se sice utvořila zvláštní mračna a padal déšť, který měl chuť jako bezová limonáda, pak ale kouzelnická síla klesla skoro na nulu a následný vzestup byl bolestně pomalý. Nějakou dobu očividně nehrozilo, že by někdo měl začít poroučet oceánům, sloni zůstanou pěkně na zemi a herink každopádně nepropás-

---

¹ Jde o jakési znovuoživení kouzelných sil, ke kterému došlo dva měsíce před nynějším příběhem a na kterém měla Jennifer velkou zásluhu.

ne pasažera lačného dostat se na letiště. Kromě berňáku jsme neměli žádné nepřátele a s mocnostmi temnot jsme museli zápasit jenom při výpadku elektřiny (které jsou v našem království celkem časté).

Zatímco jsme tedy v Kazamu čekali, až se magie znovu zmátoří, ubíhalo vše po starých kolejích: najímali jsme kouzelníky na nenápadné, všední a zcela praktické kouzlení. Znáte to: instalatérské a elektrikářské práce, tapetování a přestavby podkroví. Taky jsme botičkářům zdvihali auta, zajišťovali donášku pro pizzerii Létaující koberec a dokázali předpovídat počasí o 23 procent přesněji než nejoblíbenější hlasatelka na SNOOD-TV Daisy Fairchildová.

Já ale tyhle věci nedělám. Nedokážu to. Starám se o ty, co to dokážou. Moje práce se jmenuje „správa mystických umění“, a když to řeknu jednodušeji, jsem agentka. Na mně je uzavřít smlouvy, přijmout rezervace a pak se nechat od všech seřvat, když se plány zvrtnou – anebo naopak skončit přehlížená, když všechno vyjde. Místem, kde tohle všechno provozuju, je Kazam, největší Dům kouzel na světě. Upřímně řečeno ale tohle prvenství moc neznamená, protože na světě jsou takové domy jen dva: Kazam a pak Industrial Magic ve Stroudu. Dělíme se o posledních osm licencovaných kouzelníků na planetě. A jestli vám připadá, že to je pro šestnáctiletou holku dost zodpovědná práce, tak to máte pravdu: jsem jenom **prozatímní** manažerka, než se vrátí Velký Zambini.

Pokud se vůbec vrátí.

Takže jak jsem řekla, v Kazamu vše běželo v zajetých kolejích a my se ten den dopoledne právě snažili najít nějakou ztracenou věc. Ne prostě věc, kterou si někdo někam založil – ty se hledají snadno –, ale věc, která vůbec není k nalezení; a to je podstatně těžší úkol. Do hledání ztracených věcí jsme se obec-

ně vzato moc nehrnuli, protože se ztracenými věcmi to už holt bývá tak, že se moc neukazují – ale když bylo málo práce, brali jsme víceméně všechno, co nám zákon dovozoval. Proto jsme teď já, Perkins a Tiger seděli jedno vlhké podzimní dopoledne v mém volkswagenu zaparkovaném na odpočívadle u silnice ani ne deset kilometrů od Herefordu, našeho bydliště a hlavního města Snoddova království.

„Vědí vůbec čarodějové, **k čemu** jsou hodinky?“ zeptala jsem se trochu podrážděně. Ohlásila jsem totiž zákazníkovi, že začneme **přesně** v půl desáté, a teď už bylo za deset půl. Kouzelníkům jsem sice přikázala, aby tu byli už v devět k převzetí instrukcí, ale to bylo jak mluvit do dubu.

„Když nestárneš,“ opáčil Tiger a mínil tím fakt, že čarodějové žijí mnohem déle než lidé, „tak ti nejspíš na pár minutách nesejde.“

Horton „Tiger“ Prawns byl můj asistent. Nastoupil před pouhými dvěma měsíci. Na to, že mu bylo teprve dvanáct, byl poměrně vysoký; měl hustě kudrnaté pískově zbarvené vlasy a kolem pršáku měl tvář posetou pihami. Jako většina nalezců jeho věku nosil svoje obnošené šaty, které mu navíc byly velké, s jistou pýchou. Dnes nás doprovázel proto, aby se poučil o specifické problematice hledání – a mělo to dobrý důvod. Za dva roky měl totiž převzít moji funkci. Jakmile dosáhnu osmnácti let, padám odtud.

Perkins souhlasně přikývl.

„Někteří kouzelníci žijou opravdu dlouho,“ podotkl a byla to nepochybně pravda. Kouzelníci ale odjakživa odmítali prozradit, jak to dělají, a když se jich na to někdo zeptal, převedli řeč na myši, cibuli nebo tak něco.

Mladík Perkins byl naším nejlepším a současně jediným učněm. V Kazamu pracoval něco přes rok a byl u firmy víceméně

jediný můj vrstevník. Dobře vypadal a s výjimkou záchvatů přepjatého sebevědomí, kdy zaklínal rychleji, než uvažoval, a upadal pak do obtíží, bylo zjevné, že firmě i kouzlení jako takovému prospěje. I mně byl sympatický. Jelikož se ale specializoval na dálkovou sugesci, tedy na schopnost vštěpovat lidem na dálku myšlenky, nebylo mi jasné, jestli mi je sympatický doopravdy, anebo jestli to jenom vyvolává sugesci – což by bylo odporné a neetické zároveň. Veškerá dálková sugescie neboli „zasívání“ byla zakázaná od chvíle, kdy se zjistilo, že představuje hlavní složku v reklamě a propagaci chlapeckých kapel bez talentu, jejichž úspěch byl až do té doby tak trochu záhadou.

Znovu jsem se podívala na hodinky. Čekali jsme na dva čaroděje:² Ctihodného Dennise „Full“ Price neboli Pálku a lady Mawgon. Provozovatelé mystických umění, abychom je nazvali oficiálním titulem, sice měli kouzelnické schopnosti, ale stejně se skoro nedokázali normálně obléknout a často jim bylo nutné připomínat, aby se koupali a pravidelně stravovali. Čarodějové takoví prostě jsou: chaotičtí, trucovití, zapomnětliví, emocionální a **nepředstavitelně** frustrující. Ale rozhodně nejsou jedno, totiž nudní, a po počátečních obtížích po nástupu jsem teď k nim všem – dokonce i k těm opravdu praštěným – pocítovala značné sympatie.

„Já bych se fakt potřeboval vrátit do Věží a opakovat si,“ šil sebou Mladík Perkins, kterého odpoledne čekala zkouška před

---

² Na Světové magické výstavě v roce 1962 byla přednesena argumentačně podložená žádost o rovnost obou pohlaví a termín „čaroděj“, případně „čarodějka“ se od té doby používá pro provozovatele i provozovatelky magických umění. Ženský rod „čarodějnice“ už dnes používá jen pár staromilců, kteří si myslí, že čarodějnice patří do domácnosti, kde má kouzlit jídlo a uklízet myšlenkovou silou.

udělením magické licence, takže byl zcela pochopitelně trochu nervózní.

„Pálka navrhl, ať se jdeš kouknout,“ vysvětlovala jsem. „Hledání ztracených věcí je založené na spolupráci.“

„A baví kouzelníky spolupracovat?“ zeptal se Tiger, pro kterého byly otázky největším požitekem hned po zmrzlině a vafkách.

„Staré časy, kdy osamělí čarodějové míchali na vrcholku Severní věže prapodivné lektvary, už jsou pryč,“ řekla jsem mu. „Museli se naučit spolupracovat, a to jim neříkám jen já: revize ustálených pravidel velmi ležela na srdci už Velkému Zambini-mu.“ Podívala jsem se na hodinky. „Doufám, že se nakonec objeví,“ dodala jsem, protože jakožto ředitelka Kazamu v zastoupení Velkého Zambiniho jsem se právě já omluvně plazila před zklamánymi zákazníky – a musela jsem to dělat podstatně častěji, než by se mi zamlouvalo.

„Ale stejně,“ opáčil Perkins: „zápočet z Nalézacího modulu IV už mám a tréninkovou schovávací papuči jsem pokaždé našel, dokonce i schovanou pod postelí Tajuplného X.“

Měl pravdu, a schopnost najít nahodilou věc – třeba papuči – představovala dobrý trénink, když jste se měli stát hledačem. Ale nestačilo to. V mystických uměních vždycky ve všem ještě něco vězí. Po celoživotním studiu vždycky přijdete akorát na to, že existují další věci, na které je potřeba přijít. Je to frustrující i poučné.

„Jenomže papuči nevadilo, že ji najdeš,“ pronesla jsem ve snaze objasnit neobjasnitelné. „Když se něco nechce nechat najít, je to těžší. Mocný Šandár dokázal schovat věci ležící přímo před očima prostě tím, že je vyloučil ze zorného pole. Nejproslulejším příkladem je, když tuto techniku využil na nespátržené sloní kostře při Světové magické výstavě v roce 1826.“

„Odtud pochází to úsloví ‚kostlivec ve skříní‘?“

„Ano. Přivezli ho tam i s vitrínou.“

„Měl bych tě poslat na test z magie místo sebe,“ zachmuřeně poznamenal Perkins. „Víš toho mnohem víc než já. **Codex magi-calis**³ obsahuje celé traktáty, které jsem nečetl.“

„Jsem tu o tři roky déle než ty,“ upozornila jsem ho, „tak není divu, že toho vím víc. Ale posílat mě místo sebe na test by bylo jako prosit někoho bezrukého, aby tě nahradil u klavírních přehrávek.“

Nikdo netušil, proč někdo kouzlit umí a druhý ne. V teorii kouzelnictví se moc nevyznám, jenom vím, že to je směs vědy a víry. Prakticky vzato na ni ale lze pohlížet následovně: magie kolem nás víří jako neviditelná, energií nabitá mlha, ze které mohou patřičně nadaní jedinci čerpat a využít jí s pomocí různých technik, z nichž mezi hlavní patří vrstvené zaklínání, mumlané vzývání a řízený výtrysk koncentrované myšlenky z ukazováčků na obou rukách. Odborně se příslušné energii říká „variabilní elektrogravitační transformovatelná subatomická síla“, což ale dohromady vůbec nic neznamená: dezorientovaní vědci si vymysleli tohle důležitě znějící jméno, jenom aby si zachovali prestiž. Obvyklejší označení zní „čarodějná energie“ anebo ještě jednodušeji „praskot“.

„Mimochodem,“ žoviálně pronesl Perkins, „mám dva lístky na představení, při kterém se Jimmy ‚Troufalec‘ McWok nechá z děla prostřelit cihlovou zdí.“

Jimmy McWok byl nejslavnější putovní troufalec v Nespojených královstvích a po vstupenkách na jeho praštěné kousky byla ohromná poptávka. O rok dřív snědl automobilovou pneu-

---

³ Takzvaná „Kniha kouzel“ je sice plná užitečných návodů, ale také obsahuje mnoho nesmyslů. Trik je umět rozpoznat, co je co.

matiku za doprovodu živého orchestru. Byla to skvělá podívaná až do chvíle, než se málem zadusil ventilkem.

Zeptala jsem se: „A s kým jdeš?“ a mrkli jsme po sobě s Tigrem. Otázka, jestli Perkins sebere odvalu pozvat mě na rande, už nějakou dobu visela ve vzduchu.

Perkins si odkašlal a sbíral kuráž. „S tebou, jestli se ti chce.“

Chvilí jsem upřeně hleděla na silnici před sebou a pak řekla: „Cože, se mnou?“

„No jasně, s tebou,“ zopakoval Perkins.

„Nevěděla jsem, jestli to neříkáš Tigrovi.“

„Proč bych měl zvat Tigra na podívanou s cvokem, který se nechá prostřelit cihlovou zdí?“

„A proč bys mě nepozval?“ hraně ublíženým tónem pronesl Tiger. „Třeba mě přesně to baví – pozorovat nějakýho troubu, jak si rozbije hubu.“

„To je sice možné,“ přisvědčil Perkins, „nicméně dokud se nabízí nějaká hezčí alternativa, zůstaneš u mě na seznamu vždycky na devátém desátém místě.“

Všichni jsme ztichli.

„Hezčí?“ řekla jsem a otočila se u volantu tak, abych na něj viděla. „Ty mě zveš, protože jsem hezká?“

„A nemůžu tě snad pozvat, protože jsi hezká?“

„Řek bych, žeš to prošvih,“ zazubil se Tiger. „Měl bys ji zvat proto, že je inteligentní, vtipná, má životní zkušenosti a každým okamžikem své přítomnosti na tebe pozitivně působí. Hezká tvářička by měla být v seznamu až vespod.“

„Ach jo,“ sklíčeně odušil Perkins, „to asi měla, co?“

„Konečně!“ zamručela jsem, protože se v tu chvíli ozvalo nezaměnitelné **dugadugadugaduga** z motorky lady Mawgon. Vylezli jsme z auta, právě když zastavovala. Skoro okamžitě jsme se na sebe podívaly, ale měla jsem se jejímu pohledu raději vyhnout,

protože v očích měla přichystaný výraz typu **Dám Jennifer kapky**. Dostávat kapky od lady Mawgon pro mě samozřejmě nebylo nic nového: zcela běžně mi je dávala před obědem, večerí i svačinou, a také v nahodilých intervalech mezitím. Byla mezi našimi čaroději ta nejmocnější a taky ta nejotravnější. Byla tak otravná, že dokonce i opravdu otravní lidé čas od času na chvíli odložili otravnost stranou a posílal jí obdivné, byť mírně sarkastické dopisy fanoušků.

„Lady Mawgon,“ pronesla jsem čile a s hlubokou úklonou, jak předepisoval protokol, „doufám, že máte dobrý den?“

„Přiblblá fráze, přijatelná jenom proto, že pluje v oceánu stejně přiblblých frází,“ zamručela nerudně a slezla z motorky, na které jezdila s oběma nohama na stranu. „A tamhleten ňouma dělá co? Snaží se schovat za tou věcí, které legračně říkáš auto?“

„Dobré ráno,“ pronesl Tiger hlasem, jímž prochvívalo sdělení **Jejda, já vás přehlédl, vůbec jsem se neschovával**: „Vypadáte dneska ráno opravdu **náramně**.“

Tiger lhal. Lady Mawgon vypadala hrozně: měla zplihlé vlasy, pleť jak omlácený plech a tvářila se kysele a ztrhaně. Na rtech se jí nikdy nevylostil úsměv a bylo vzácností, že by s plným vědomím řekla něco vlídného. Na sobě měla dlouhé šaty s kρινolinou zvonovitého tvaru: jedním směrem je měla zapjaté až ke krku, v druhém směru s nimi zametala po zemi. Pohybovala se jak na kolečkových bruslích: vlastně nechodila, ale spíš **klouzala**, a byl to velmi zneklidňující pohled. Tiger se se mnou vsadil o půl mula, že má lady Mawgon na nohách opravdu kolečkové brusle. Problém byl v tom, že nás jednoho ani druhého nenapadala efektivní, bezpečná a uctívá metoda, jak to zjistit.

Perkinse pozdravila trochu zdvořileji – přece jen se také chystal na čarodějné poslání – a krátce s ním pohovořila o kouzelnických zkouškách a o tom, jak je důležité, aby uspěl. Na nás

s pozdravem neplýtvala: byli jsme s Tigrem nalezenci, a tedy na nižší a podřadnější společenské příčce. Přesto naše přítomnost lady Mawgon mimořádně rozčilovala, protože jsme oba byli nepostradatelní pro hladký chod firmy. Takhle to Velký Zambini, zakladatel Kazamu, chtěl. Vždycky věřil, že nalezenci mají pro styk s bizarním světem řízení mystických umění zvláštní schopnosti. „Rozmazlení civilisti,“ jak to sám formuloval, „by ze všech těch podivností zpanikařili, anebo je naopak napadlo, že vymyslí něco lepšího, případně by je posedly choutky a snažili by se na tom vydělat.“ Nejspíš měl pravdu.

„Když už jsi tady,“ přetrhla mi myšlenky lady Mawgon, „potřebovala bych pak ještě před polednem provést zkušební zaklínání.“

„O kolika šandárech, paní?“

„Šandár“ je jednotka čarodějně moci. Je pojmenovaná po Mocném Šandárovi, mágovi tak mocném, že šlépěje jeho kroků samy od sebe vzplály. Praktický užitek plápolajících stop byl ovšem pochybný a nejspíš to jen plnilo dramatický efekt: Mocný Šandár nebyl jenom nejmocnější čaroděj v dějinách, ale taky trochu šoumen.

„Asi deset megašandárů,“⁴ zakaboněně pronesla lady Mawgon. Opravdu ji hryzalo to ponížení, že mi musí hlásit svoje zkušební zaklínání.

„To je hodně praskotu,“ odvětila jsem a uvažovala, co asi chystá. Musela jsem doufat, že se nepokusí znovu přivést svého kocourka Macka do nějakého stavu mezi životem a smrtí: jednak by to bylo pěkně bizarní na pohled, ale hlavně by to vyvolalo nelibost úřadů. „Smím se zeptat, co zamýšlíte?“

---

⁴ Tisíc šandárů = jeden megašandár. To se často zkracuje na „jeden meg“ podle „starého Mega McMeddoese“, průkopníka teorie magického pole.

„Zkusím se vlámat do Dibblových ukládacích cívek. Mohlo by nám to pomoci při té opravě mostu.“

S úlevou jsem si vydechla: tohle bylo podstatně jiné kafe a lady Mawgon měla naprostou pravdu. Slíbili jsme, že v pátek opravíme herefordský středověký most. Proto taky Perkins skládal kouzelnické zkoušky už teď, a ne až příští týden. I když bude nováček, pořád je šest kouzelníků lepších než pět. Magie funguje líp, když je počet využitých čarodějů dělitelný třemi.⁵

„Ověřím to,“ řekla jsem a podívala se do díře, jestli se nám to s něčím nepere. Kdyby dva kouzelníci zaklínali zároveň, praskot by se tím odčerpal a není nic horšího, než když vám dojde pára a vy jste se zaklínáním ve dvou třetinách. Je to podobné, jako když zhasne proud přesně ve chvíli, kdy to v knížce začalo být napínavé.

„V jedenáct hodin bratři Priceové stěhují Snamua,⁶ takže od čtvrt na dvanáct je volno. Pro jistotu to ale ještě ověřím u Industrial Magic.“

„Provedu to ve čtvrt na dvanáct,“ s kamennou tváří odvětila lady Mawgon. „Jestli chceš, můžeš se dívat.“

„Budu tam,“ odpověděla jsem a pak ještě obezřetně dodala: „Dovolte mi ale prosím podotknout, že na jakýkoli pokus přibalit Mackovo oživení k vykrádacímu zaklínání Dibblových ukládacích cívek by nejspíš ostatní čarodějové pohlíželi nepříznivě.“

Přimhouřila oči a upřela na mě pohled, že jsem měla pocit, jako by se mi do týla zabořilo dvanáct žhavých jehlic.

---

⁵ Nikdo neví proč. „Pravidlo trojic“ se objevuje v mnoha různých souvislostech a podle čarodějky, která ji první popsala, se mu často dává název „Mandrigořin třetí výrok“.

⁶ Snamu je mroží herec ve Snoddově mořském světě. Umí zahrát Malou noční hudbu na xylofon a různé další triky. Když se musí stěhovat, vyžaduje bratry Priceovy, a hádat se se vzpurným mořským savcem o váze 1,4 tuny je ošemetná věc.

„Nikdo tu netuší, co pro mě pan Pusskins znamenal. A co tu vlastně pohledáváme?“

„Čekáme na Ctihodného Dennise Price.“

„Nedochvilnost se mi tak příčí,“ prohlásila, přestože sama přijela se skoro půlhodinovým zpožděním. „Máte nějaké peníze? Umírám hlady.“

Perkins jí dal minci, jedno mula.

„To je od tebe laskavé, Perkinsi. Pojd' se mnou.“

Načež mlčky přeplula k občerstvení na druhé straně odpočívadla.

„Chceš něco?“ zeptal se mě Perkins.

„Když se nalezenci začnou nechat obsluhovat, vleze jim to do hlavy,“ dolehl k nám soudcovský hlas lady Mawgon. Ihned následovalo pokárání majitele stánku: „Kolik že chcete za housku se špekem? To je skandál!“

„Puchejř má víc půvabu,“ odtušil Tiger, opřený o auto. „A odkdy se člověk u stánku s občerstvením nechává obsluhovat? To je jako tvrdit, že poslouchat rádio znamená chodit na koncerty.“

„Je to impozantní, věci oddaná a silou oplývající čarodějka, tak nebuď impertinentní,“ napomenula jsem ho. „Aspoň ne na doslech.“

„A když je řeč o koncertech,“ tlumeně navázal Tiger, „půjdeš s Perkinsem na to představení Jimmyho ‚Troufalce‘ McWoka?“

„Asi ne,“ řekla jsem s povzdychnutím. „Chodit na rande se spolupracovníky se lehce nevyplatí. Pokud nám je osud nakloněn, tak určitě počká ještě ty dva roky, než se odsud dostanu.“

„To je dobře,“ řekl Tiger.

„Proč je to dobře?“

„Protože pak ten volný lístek možná pustí a já bych se moc rád podíval, jak někoho, kdo má víc odvahy než rozumu, střílejí z kanónu do cihlové zdi.“

„Má tam zahříváčku?“

„Dechovku, roztleskávačky a žongléra s liškama.“

Otočili jsme se a uviděli, jak u nás zastavuje taxík. Uvnitř seděl Dennis „Full“ Price alias Pálka. Já zaplatila řidiči, Pálka vylezl z auta a rozhlédl se.

„Omlouvám se, že jedu pozdě,“ okamžitě předvedl, v čem je rozdíl mezi ním a lady Mawgon.

„Zdržel mě čaroděj Moobin. Chce, aby ses podívala na pokus, který má rozjetý.“

„Je nebezpečný?“ zeptala jsem se trochu s obavami. Čaroděj Moobin zničil víc laboratoří, než kolikrát jsem já za život měla rýmu nebo špatnou večeři.

„A on snad dělá jiné?“ opáčil Pálka. „Kde je Mawgon?“

Kývla jsem hlavou směrem ke stánku s občerstvením.

„Vsadím se ale, že si to neplatí sama,“ podotkl, mrkl na nás a odkráčel se s ní domluvit.

Full Price alias Pálka byl další z našeho týmu licencovaných operátorů. Se svým bratrem Davidem – jemuž se přezdívalo Half Price alias Pakatel – prosluli jako **nejméně identická** dvojčata v dějinách. David byl hubený čahoun, se kterým to v silnějším větru začalo komíhat, zatímco Dennis byl přidřeplý tloušťtík, asi jako velká růžová dýně s rukama a nohama. Pocházeli z oné poslepované sbírky oblastí ve středním Walesu, ve kterých de facto vládli místní vojenští předáci a která se označovala názvem „Kambrijská říše“. Skoro nikdo nevěděl nic přesnějšího, ale podle všeho Priceovi odmítli spolupracovat s kambrijským potentátem nesoucím výstižné pojmenování „Tharv Šílený“ a uprchli do Herefordského království. Záhy nato se spojili s Velkým Zambinim a teď už přes dvacet let působí v Kazamu.

Zatímco jsme tam s Tigrem stáli a vzduchem se linula vůně opékaného špeku, tichounce před námi zastavil rolls-royce.

Hledání ztraceného

Byl to jeden z nejdražších modelů, „Fantóm 12“ s šesti koly. Auto bylo velké jako jachta a dvakrát tak přepychové. Nalakované bylo tak dokonale, že vypadalo jak volně se vznášející jezírko černé barvy. Šofér otevřel zadní dvířka a vystoupila dívka oblečená podle nejlepší módy. Nebyla o moc starší než já, ale pocházela z odlišného světa: světa privilegií, peněz a povýšenosti. Asi bych ji – jakožto nalezenec – měla nenávidět, ale nebylo to tak. Jen jsem jí záviděla.

„Slečna Strangeová?“ pronesla a sebevědomě ke mně přistoupila s nataženou rukou. „Slečna Shardová je ráda, že vás poznává.“

„O kom to mluví?“ polohlasem pronesl Tiger, jelikož už nikdo dalšího neviděl.

„Asi o sobě,“ šeptla jsem a přivítala ji rozjasněným úsměvem. „Dobré ráno, slečno Shardová. Jsem ráda, že jste mohla přijet. Já jsem Jennifer Strangeová.“

Takže tohle je naše klientka. Při jejím věku se nezdálo, že už by mohla něco ztratit dost neodhalitelně na to, aby se jí vyplatilo nás volat, ale člověk nikdy neví.

„Musíte jí říkat Ann,“ pronesla vlídně. „Vaše nejnovější úspěchy kouzelnického druhu ji naplnily pocitem užaslého rozechvění.“

Mluvila maxilektem, formálním jazykem horních vrstev, a podle všeho aktivně neovládala brevilekt, každodenní jazyk Nespojených království.

„Pardon?“

„Byla to unikátní evidence smělé a inspirované inventivity,“ odpověděla.

„A to je dobře?“ zeptala jsem se, protože jsem si pořád nebyla jistá, co chce říct.

„Zcela nepochybně,“ odpověděla. „My jsme vaše dobrodružství sledovali se značným zájmem.“

„My?“

„Já a můj klient. Světaznalý gentleman významného postavení a vlivu.“

Očividně mínila nějakého šlechtice. V Nespojených královstvích panovala odedávna tradice, že členové královské rodiny nechávali víceméně všechnu práci jiným; jen ti nejchudší se o svoje potřeby starali sami. Vyprávělo se, že když už Wozzla, krále snowdonského, unavilo jíst, najal si na to někoho jiného. Pak nutně zemřel hladu a na trůn nastoupil jeho bratr.

„Nerozumím jí ani slovo,“ zašeptal Tiger.

„Tigre,“ pronesla jsem nahlas, abych se ho zbavila dřív, než jí urazí, „co takhle skočit pro Dennise a lady Mawgon?“

„A zdali byli falešného vzhledu?“ otázala se se zdvořilým úsměvem slečna Shardová.

„Zdali byli? Kdo?“

„Draci,“⁷ řekla. „Byli... nepříjemní?“

„Ani ne,“ odpověděla jsem zdráhavě. Skoro všichni se vyptávali na draky, ale já prozradila minimum – draci si především

---

⁷ Měla na mysli fakt, že Jennifer znala oba draky, kteří na planetě žili, dost důvěrně na to, aby jí zvedli telefon. Což draci obvykle nedělají.

cenili diskrétnosti. Ani teď už jsem nic dalšího neřekla a návštěvnice pochopila, co chci naznačit.

„Podřizuji se v této věci vaší obezřetnosti,“ odpověděla s lehkou úklonou.

„No dobře,“ odtušila jsem, aniž jsem jí pořádně rozuměla. „A tady máme náš tým.“

Tiger se vrátil s Pálkou a lady Mawgon; ve funkci „pozorovatele“ je následoval Perkins. Všechny jsem představila a slečna Shardová pronesla cosi o tom, jak to je „dokonale družné“ a „pertinentně optimální“, setkat se tu s nimi při „nastalé kynoucí příležitosti“. Potrásli jí rukou, ale zachovávali si odstup. Jistá rezervovanost vůči klientům se vyplácí, zvláště pokud používají příliš mnoho dlouhých slov.

„Co vám máme najít?“ pronesla lady Mawgon, jako vždycky lačná přejít k věci.

„Prsten, jenž náležel matce mého klienta,“ odpověděla. „Tak rád by tu byl a pronesl svou žádost osobně, ale brání mu v tom dlouhodobý sabatikál.“

„A byl s tím u doktora?“ zeptal se Tiger.

„S čím?“

„S tím dlouhodobým sabatikálem. Musí to hrozně bolet.“

Chvilí na něj upřeně zírala.

„To znamená, že má volno.“

„Ach tak.“

„Omlouvám se za nevdělanost personálu,“ zasáhla lady Mawgon a zuřivě se přitom na Tigra zahleděla. „Fungování Kazamu bohužel vyžaduje využití nalezců. A personál dnes dokáže být tak otravný! Vyžaduje neustálý přepych: jídlo, obutí, plat... a lidskou důstojnost.“

„Ale bez obav,“ zdvořile opáčila slečna Shardová. „Přímočará otevřenost nalezců je někdy velmi osvěžující.“

„A ten prsten vypadá jak?“ ozvala jsem se. Tohle řečnění o nalezcích mi už bylo nepříjemné.

„Standardně,“ odvětila slečna Shardová, „je zlatý, bez ozdob, o průměru palce. Můj klient by ho matce rád vrátil jako dárek k sedmdesátinám.“

„To nebude problém,“ prohlásil Pálka. „Máte u sebe něco, co bylo s prstenem v kontaktu?“

„Například klientovu matku?“ škodolibě utrousil Tiger.

„Mám tohle,“ odpověděla slečna Shardová a vytáhla z kapsy prsten. „Tento prsten měla na prostředníčku a ztraceného prstenu se nepochybně dotýkal. Podívejte se na odřeninky.“

Lady Mawgon prsten vzala, chvíli na něj upřeně zírala, pak ho stiskla v pěsti, cosi zamumlala a roztáhla dlaň. Prsten se jí vznášel asi dva centimetry nad rukou a pozvolna se otáčel. Předala ho Full Priceovi, který si ho přidržel na světle, pak ho vzal do pusy, chvíli s ním cinkal o plomby a nakonec ho spolkl.

„To bylo záměrně,“ pronesl tónem, z něhož bylo patrné, že to schválně nebylo.

„Opravdu?“ pochybovačně pronesla slečna Shardová a zjevně se jí hnalo hlavou, jak teď tenhle prsten dostane zpátky a v jakém stavu.

„Bez obav,“ optimisticky zahalasil Full Price, „je to neuvěřitelné, co dnes dokážou čistící prostředky.“

„Proč jste nás ale požádala o schůzku tady?“ obratně změnila téma lady Mawgon.

A byla to dobrá otázka. Nacházeli jsme se na tuctovém odpočívadle u silnice z Rossu do Herefordu nedaleko vesnice jménem Harewood End, „U zaječího lesa“.

„Tady ten prsten ztratila,“ odpověděla slečna Shardová. „Když tu vystupovala z auta, ještě ho měla, a když pak odjížděla, už byl pryč.“

Lady Mawgon se podívala nejdřív na mě, pak na klientku a pak na Dennise. Začichala do vzduchu, cosi zamumlala a chvíli se zadumaně rozhlížela.

„Pořád tady někde je,“ prohlásila, „ale nechce se nechat najít. Souhlasíte, pane Prici?“

„Souhlasím,“ přisvědčil a promnul hrubost vzduchu mezi prsty.

„Jak to můžete vědět?“ otázala se slečna Shardová.

„Od té doby uplynulo třicet dva let, deset měsíců a devět dnů,“ zadumaně zamručela lady Mawgon. „Mám pravdu?“

Slečna Shardová na ni chvíli mlčky zírala. Podle všeho to lady Mawgon trefila, což byl slušný výkon: musela zachytit pozůstatlou vzpomínku, kterou dokážou lidské city vlít i do toho nejnehybnějšího předmětu.

„Když něco chce být ztracené, tak to má svůj důvod,“ dodal Pálka. „Proč váš klient nedá matce místo prstenu čokoládu?“

„Anebo kytky,“ navázala lady Mawgon. „Nemůžeme vám pomoci. Pěkný den.“ A obrátila se k odchodu.

„Zaplatíme vám tisíc mula.“⁸

Lady Mawgon se zarazila. Tisíc mula, to už byly slušné peníze.

„Tisíc?“

„Můj klient je v ohledu na svou matku nakloněn velkorysosti.“ Lady Mawgon se podívala na Pálku a pak na mě.

„Pět tisíc,“ řekla.

„Pět tisíc?“ zopakovala zákaznice. „Za nalezení prstenu?“

„Když se nějaký prsten nechce nechat najít,“ odpověděla lady Mawgon, „tak potom **nemá** být nalezen. Cena odráží rizika.“

Slečna Shardová se na nás na všechny postupně zahleděla.

---

⁸ Jeden mula je měnová jednotka Snoddova království. Sto herefordských těsnítek = 1 mula, podle směnných kurzů z roku 2007 přibližně ekvivalent jednoho špendolipu.

„Přijímám,“ pronesla nakonec, „a počkám si tu na výsledky. Ale když se nic nenajde, nic platit nebudu. Ani částku za výjezd.“

„Obvykle účtujeme i za pokus,“ spustila jsem, ale lady Mawgon mě zarazila.

„Dohodnuto,“ prohlásila s grimasou, která – tuším – u ní měla odpovídat úsměvu.

Slečna Shardová si s námi znovu potřásla rukama, nastoupila do rolls-roycu, limuzína po pár sekundách vyjela a zaparkovala před stánkem s občerstvením. Lákavá vůně sendviče se slaninou podle všeho dokázala překonat i třídní rozdíly.

„V nejponížnější úctě chci upozornit,“ obrátila jsem se k lady Mawgon, „že pokud se roznese, že odíráme klienty, reputaci firmy to tvrdě uškodí. Navíc se domnívám, že to je neprofesionální.“

„Jak by nás civilisti mohli nenávidět víc než teď?“ opáčila pohrdlivě a s notnou dávkou pravdy, protože veřejnost přes všechnu naši snahu dál pohlížela na provozování magie s maximálním podezřením. „Především jsem ale viděla účty,“ navázala. „Jak dlouho ještě podle tebe můžeme svoje schopnosti rozdávat zadarmo? A ona si jezdí ve Fantómovi 8. Je penězi naditá.“

„Je to Fantóm 12,“ zamumlal Tiger, který tyhle rozdíly jakožto kluk samozřejmě přesně vnímal.

„Tak se do toho dáme?“ ozval se Pálka. „Za hodinu mám stěhovat mrože, a jestli tam budu pozdě, David začne beze mě.“

„Čím dřív, tím líp,“ přitakala lady Mawgon a mávnutím ruky nás s Tigrem odehnala, aby se s Pálkou mohli poradit. Opřela jsem se vedle Tigra o auto, párkrát se zhluboka nadechla a pozorovala je, jak diskutují.

„Jednou jsem přišel o cestovní tašku,“ zadumaně pronesl Tiger ve snaze nějak přispět k rozhovoru o ztracení věci. „Když jsme byli se sirotčincem na výletě v ocelárně Porta Talbota.“

„Jaká byla?“ zeptala jsem se. Uvítala jsem změnu tématu, a navíc jsem v průmyslovém centru Nespojených království sama nikdy nebyla.

„Červená s kolečkama a uvnitř kapsou na toaletní potřeby.“

„Já myslím ocelárnu.“

„Aha. Horko a randál.“

„Buchary?“

„Buchary ještě ušly. Nejhorší bylo to zpívání.“

Sledovali jsme, jak Perkins krouží kolem lady Mawgon a Pálky a snaží se zaslechnout, co si vykládají.

„Myslíš, že Perkins dostane licenci?“

„Snad jo. Na tu opravu mostu ho fakt potřebujeme. Jestli něco nevyjde, pěkně se ztrapníme.“

„V přímém přenosu.“

„Ani mi to nepřipomínej.“

Naše obavy ohledně Perkinse náležitě pochopíte, když vám řeknu, že licenci uděluje jediná osoba natvrdejší a zkorumpovanější než náš veleslavný panovník král Snodd, totiž jeho zbytečný bratr, ministr zásvětních věcí. Za tímto označením se skrýval úřad, který spravoval vše související s magií.

„Vy jste to spolkl?“ dožadovala se vztekle a i pro nás slyšitelně lady Mawgon. „U Snorffa, proč?“

Očividně minila ten prsten, a jelikož Pálka pořádně neměl co odpovědět, jen chabě potřásl rameny. Popošla jsem k nim, připravena zmírnit případný spor. Lady Mawgon napřáhla ruku.

„Dejte mi to, Dennisi.“

Pálka se zatvářil otráveně, ale věděl, že hádat se by nemělo smysl. Zavřel oči, zhluboka se nadechl, předvedl několik podivných grimas, zafuněl námahou a vyroloval si jeden rukáv. Viděli jsme **pod kůží** obrys prstenu, jak mu postupoval přes předloktí. Pálka se potil a chroptěl námahou. Už jsem to několikrát viděla,

naposledy při vypuzování kulky, která při nahodilém výstřelu skončila nebezpečně blízko pacientovy páteře.

„Áááá!“ zasténal Pálka, když mu hrudka ve tvaru kroužku postupovala přes hřbet ruky. „Jau, jau, **JAU!**“

Prsten pak prošel i tenčí kůží na prstě, obtočil špičku a po mnohém nadávání se Pálkovi nakonec podařilo vytlačit ho skrz nehtové lůžko.

„Odporný,“ odtušil Tiger.

„To jistě ano,“ odpověděl Perkins, „ale člověk se nedokáže nedívat.“

„A je to,“ hlesl Pálka, otřel prsten a podal ho lady Mawgon. „Spokojena?“

Lady Mawgon už ale přemýšlela o něčem jiném. Prsten vzala, něco nad ním zamumlala, podala ho zpátky Dennisovi a ten ho pevně sevřel v pěsti.

„Tohle se mi nechce líbit,“ pronesl. „Stalo se něco špatného.“

„Souhlasím,“ odpověděla lady Mawgon a vyňala z kapsy křišťálovou lahvičku se stříbrnou zátkou. Ustoupili jsme o krok, aby mohli bez zábran pracovat – včetně Perkinse, který teď vůbec nechápal, co se děje.

„Pokusí se oživit tu vzpomínku,“ řekla jsem mu.

„Zlato má vzpomínky?“

„Všecko má svoje vzpomínky. Zlato mívá dost nudné vzpomínky: vydolováno, rozdrveno, roztaveno, ukuto kladivem – prostě uspávanka. Oni teď ale hledají nějakou zřetelnější vzpomínku, která byla do zlata přenesena. Vzpomínku toho člověka, co prsten nosil.“

„Lidské vzpomínky se dají přenášet na neživé věci?“

„Ale jistě. A čím víc ti něco leží na srdci, tím déle v tom vzpomínka zůstane. Někteří lidé si myslí, že věci, jako jsou šperky, obrazy a stará auta, mají skutečnou **duši**, ale to podle všeho

není pravda: jen v sobě chovají vzpomínky těch lidí, kteří pobývali v jejich přítomnosti. Čím víc je něco milováno, čím víc si toho člověk cení, tím silnější je vzpomínka a tím hlouběji do ní můžeme proniknout.“

„A ta křišťálová lahvička?“

„Jen se koukej.“

Lady Mawgon jednou ukápla na prsten, který jí Pálka přidržoval. Prsten se okamžitě proměnil v pejška, který seděl na zemi a blaženě vrtěl ocasem. Trochu jiskřil, takže bylo jasné, že není skutečný, a vypadal jako celý ze zlata.

„Hodnej pejsek,“ řekla lady Mawgon. „Utíkej ho najít.“

Paměťový pejsek⁹ tlumeně zaštěkal a pak se rozeběhl. Čmuchal po zemi a snažil se vzpomenout si, kam mohl prsten zmizet. Lady Mawgon a Pálka ho následovali stranou od silnice, otevřeli mu branku, ke které zamířil, a pak se za ním hnali přes pole k velkému pobavení skupinky krav. Občas se zastavili, když se paměťový pejsek zadumal anebo se zadní nohou podrbal za uchem – a pak znovu vystřelil jiným směrem. Lady Mawgon na něj neustále mířila ukazováčkem. Často se ve snaze chytit paměťovou stopu vydal přesně opačně než předtím a jednou si spletl vlastní ocas s kořistí; chňapl po něm, pak pochopil svou chybu a běžel dál.

„Přemýšlím, copak se s ní asi stalo,“ pronesl Tiger, zatímco jsme kouzelníky a psa následovali přes pole, ohradu, užší silnici a do lesíka.

„Co se stalo s čím?“

„S tou mojí kabelou,“ odpověděl Tiger, kterého pořád ještě zaměstnával problém ztraceného zavazadla. „Naštěstí v ní nic

---

⁹ Odborný termín zní *canis mnemonicus*. Psí schopnost najít různé věci má dlouhou tradici a kouzelníci jí začali využívat velmi záhy.

nebylo. Nemám žádný majetek. Mým jediným majetkem byla ta kabelka. V ní mě našli.“

Být na světě bez majetku anebo se nechat najít v červené kabelce s kolečky a vnitřní kapsou na toaletní potřeby nebylo u člověka s Tigrovou historií nic neobvyklého. Byl zanechán na schodech řádu sester Požehnané Paní Langusty, stejně jako já, a pak až do dosažení osmnácti let prodán do služby u Kazamu, agentury mystických umění. Do termínu, kdy si budu moct zažádat o plnoprávné občanství, mi ještě zbývaly dva roky, Tigrovi šest. Nenaříkali jsme si; věděli jsme, že takhle to prostě chodí. Vinou příšerně plýtvavých a odpudivě častých válek s trolly bylo v zemi spousta sirotků a hotely, laciné restaurace i prádelny potřebovaly levnou pracovní sílu, kterou nalezcenci mohli zajistit. Ze třidvaceti království, vévodství, socialistických družstev, společností s ručením omezeným a vratkých potentátů, kteří společně tvořili Nespojená království, pouze tři postavili obchodování s nalezcenci mimo zákon. K naší smůle mezi ně ale Snoddovo království nepatřilo.

„Až nám zbude praskot navíc, najdeme i tu tvoji kabelku,“ řekla jsem při vědomí, jak je pro nalezence každá stopa vedoucí k rodičům cenná. Mě našli na předním sedadle volkswagenu „brouka“, kterým dnes jezdím, a nic by mě od toho auta nemohlo odloučit.

„To je dobrý,“ opáčil s nesobeckou pokorou, která je pro většinu nalezcenců typická. „To počká.“

Následovali jsme lady Mawgon, Pálku a paměťového psa ven z lesíka skrz branku na opuštěný statek. Stavení z červených cihel byla zarostlá ostružiním, břechtanem a lískami a v opuštěných stodolách s polorozpadlými střechami stály rezavé zemědělské stroje. Očividně tu už nějakou dobu nikdo nebyl. Paměťový pes přeběhl přes dvůr, zastavil se u opuštěné studny

a vzrušeně vrtěl ocasem. Lady Mawgon k němu přiběhla, mávla rukou a pejsek začal honit vlastní ocas, až z něj byla vidět jen rozmazaná zlatá čára; pak se proměnil zpátky v prsten, který se dál točil na dlaždici a vydával zvláštní hučivý zvuk.

Lady Mawgon prsten zdvihla a vrátila mi ho. Byl ještě teplý a voněl jako štěně. Pálka odtáhl kryt studny a všichni jsme se zahleděli do hlubin obestavěných cihlovou zdí. V temné černotě jsem viděla kroužek nebe, z něhož na nás v siluetách hleděly odrazy vlastních hlav.

„Je tam dole,“ řekla lady Mawgon.

„A měl by tam i zůstat,“ dodal Pálka, kterému se to pořád nechtělo líbit. „Čmuchám levotu.“

„Jak velkou levotu?“ zeptala jsem se.

„Sedmý kruh levoty. Taky tu cítím setrvalou pachuč starého zaklínadla.“

Na ta slova jsme všichni na chvíli zmlkli. Zprostřed studny jako by stoupal chlad.

„Taky něco cítím,“ ozval se Perkins. „Takový ten pocit, jako když se vám zezadu přes rameno dívá někdo, koho nemáte rádi.“

„Nechce se nechat najít,“ zopakoval Pálka.

„Ne, tak to není,“ namítl Perkins. „**Někdo** nechce, abychom ho našli.“

Podívali se na sebe. Ztráty jsou jedna věc, úmyslné ztráty jsou věc jiná.

„Napadá mě pět tisíc dobrých důvodů, proč bychom ho měli najít,“ rozhodla lady Mawgon, „tak ho taky najdeme.“

Roztáhla nad studnou dlaň, aby prsten vytáhla z bahna. Ale místo aby se prsten zvedl, tahalo to její ruku prudce dolů.

„Je tam upevněný a odmítá mě poslechnout,“ řekla hlasem vyjadřujícím spíš zaujetí než obavy. „Pane Prici?“

Pálka se k ní přidal a pokusili se prsten zdvihnout společně.

Jakmile ale se zdviháním začali, ozvalo se z hloubky pod našima nohama tlumené zaburácení a cihly obruby se začaly posouvat. S Tigrem jsme o krok ustoupili; ostatní tři se prostě jen dívali, jak dávná a zapomenutá kletba cihly přesunula do nového tvaru a pevně studnu překryla. Po pár sekundách jsme před sebou měli neprostupný cihlový příkrov.

„Fascinující,“ prohlásila lady Mawgon. Vlastně tu probíhala bitva důvtipu mezi kouzelníky – které od sebe dělí třicet let. Kletba, kterou tu někdo zanechal, aby prsten zůstal ukrytý, pořád mocně působila.

„Hlasuju jít od toho,“ prohlásil Pálka.

„Je to sázka,“ vzrušeně opáčila lady Mawgon, „a já sázky ráda.“

Už dlouho jsem ji neviděla takhle zaujatou a činorodou. Za pár minut měla hotový plán.

„Dobře mě poslouchejte,“ řekla. „Pan Price ten svrchní příkrov rozevře s využitím standardního Magnaflux Reversalu. Jak dlouho to zvládnete udržet otevřené, pane Prici?“

Pálka zamýšleně nasál vzduch mezi zuby.

„Tak třicet sekund, maximálně čtyřicet.“

„To by mělo stačit. Jelikož se ale prsten snaže dostat ho ven **vspírá**, budeme pro něj muset někoho poslat dolů. Já ho dolevituju hlavou dolů ke dnu, kde prsten vyzvedne, a vy, pane Perkinsi, budete pro mě a pana Price zajišťovat přísun praskotu. Zvládnete to?“

„Vynasnažím se, madam,“ blaženě odpověděl Perkins. Bylo to poprvé, co ho lady Mawgon požádala o asistenci.

„Nemá licenci,“ namítla jsem. „Víte, jak se to trestá.“

„A kdo ho udá?“ odsekla. „Ty?“

„Nemohu to dovolit,“ řekla jsem.

„Záleží na Perkinsovi,“ prohlásila lady Mawgon s rozzuřeným výrazem. „Pane Perkinsi?“

Perkins se podíval napřed na mě, pak na lady Mawgon. „Udělám to.“

Už jsem mlčela, ale všichni jsme věděli, že provozování kouzel bez licence má velmi nepříjemné důsledky. Obecná populace měla k vykonavatelům mystických umění odjakživa podezřívavý vztah, navíc obtížený politováníhodnou epizodou v devatenáctém století, kdy potřeštěný kouzelník s titulem „Barbar Blix“ propadl představě, že může svými schopnostmi dosáhnout nadvlády nad světem. Nakonec se podařilo ho porazit, ale s velkou a dalekosáhlou újmou na reputaci vši magie. Obor teď řídila byrokracie s haldou formulářů a licenčních požadavků. Trvalo dvě stě let, než se podařilo kouzelnictví trochu obhájit jako užitečnou a bezrizikovou komoditu, podobnou elektřině, a dodnes s touhle prací nejsme hotovi – jakmile o důvěru jednou přijdete, špatně se získává zpátky. Ale už jsem ten plán nekomentovala. Mým úkolem bylo připomínat pravidla, ne dělat strážníka.

„No tak dobrá,“ odušila lady Mawgon, „pustíme se do toho.“

„Počkat,“ ozval se Tiger, kterému právě došlo, že plán sestupu do studny hlavou dolů nepochybně počítá i s ním, protože je ze všech nejlehčí. „Tam dole bude tma jak v bříše velryby.“

Podala jsem mu z kabelky skleněnou kouli, součást výbavy, kterou jsem si brala s sebou na všechny úkoly.

„Nabíjí se sarkasmem,“ poučila jsem ho.

„No skvěle,“ odpověděl a koule se rozzářila.¹⁰

„Taky budeš potřebovat tohle.“ Přivázala jsem mu ke krku batolecí botičku a pak do druhé boty, kterou jsem držela v ruce, pronesla: „Slyšíš mě?“

---

¹⁰ Fenomén se označuje termínem „sarkoluminiscence“. Dochází při něm k proměně emoce na energii, což je jeden z hlavních pilířů magie, a patří mezi první kouzla, která se učňové učí.

„Jo, slyším tě,“ opáčil. „Takže mým úkolem je sletět po hlavě do studny s botičkou na krku a sarkasticky přitom vtípkovat?“

„Mohli bychom se domlouvat i pomocí lastury,“¹¹ poučil ho Perkins, „ale bohužel žádnou nemáme.“

„A navíc bys se škeblí u hlavy vypadal hloupě,“ dodal Pálka.

„Toho se bojím především, že bych mohl vypadat jako cvok,“ prohlásil Tiger a koule se znovu rozzářila.

„Budeš ten prsten muset najít do třiceti sekund,“ oznámila mu lady Mawgon. „A jelikož hledání v páchnoucí, bahnitě, špinavé a chorobami prolezlé vodě může být dost obtížné, budu ti muset pomoci.“

„Vy tam půjdete se mnou?“

„Propána, to ne. Za co mě máš? Za pitomce?“

„Myslím, že odpovídat na tuhle otázku by škodilo zdraví,“ opatrně odpověděl Tiger.

„Klidně si na ni odpověz, mně to bude jedno. Tumáš.“

Podala mu hladkou koženou rukavici a řekla mu, ať si ji navlékne. Druhou si navlékla sama. Rukavice – stejně jako botičky a škeble – vykazují pravolevou symetrii, a mohou se proto propojit **přátelskou přichylností**, i když je dělí prostorový odstup. Lady Mawgon sevřela a uvolnila pěst, Tigrova ruka udělala totéž. Zakroužila rukou ve vzduchu a druhá rukavice dokonale kopírovala její pohyby, zatímco Tiger jenom zíral na svoji paži. Prakticky vzato teď byl zčásti identický s lady Mawgon. Hlavní ale bylo, že mezi oběma rukavicemi existovalo informační spojení, takže cokoli ucítí Tiger, bude cítit i lady Mawgon.

„Co ty na to?“ zeptala se ho.

---

¹¹ Mušle je skořápka mořského měkkýše, dobře využitelná pro komunikaci na dálku. Obrovské mušle se využívaly a dodnes využívají pro transkontinentální přenos zpráv. Dětské botičky mají dosah jen asi šedesát metrů, ale jsou mnohem lehčí a nejsou křehké.

„Je to zvláštní,“ odušil. „A co když ten zatracený prsten ne- najdu do třiceti sekund?“

„V takovém případě se nad tebou studna zavře, zůstaneš uvnitř a je dokonale dobře možné, že strávíš zbytek života v hluboké studni ve společnosti bakterií a pijavic, posléze – až ti dojdou sarkastické vtipy – v naprosté tmě.“

„Nejsem úplně přesvědčený, že se mi do toho chce.“

„Nebud' uplakánek,“ posmívala se mu lady Mawgon. „Kdybychom si vyměnili role, tys byl obratný kouzelník a já jenom bezcenný nalezenec s hloupým jménem, vrhla bych se do té díry jak herec, co dostal zadarmo najíst.“

Tiger se na mě podíval s povytaženým obočím.

„Jestli nechceš, nemusíš to dělat,“ ubezpečila jsem ho.

„Lady Mawgon jenom nastínila nejhorší scénář,“ uklidňoval ho Pálka. „Když se nám studna nepodaří znovu otevřít, zavoláme hasiče. Přinejhorším bys uvnitř zůstal tak hodinku.“

„No kdo by to pak mohl odmítnout?“ podrážděně opáčil Tiger. „Tak se do toho pusťme.“

Lady Mawgon a Pálka zaujali pracovní postavení, ukazováčky připravené. Napočítalo se do tří, Pálka ukázal na příkrov studny, cihly se znovu rozevřely a odhalily hlubokou strmou díru. V tutéž chvíli lady Mawgon ukázala na Tigra. Mého asistenta to zdvihlo ze země, obrátilo ho to vzhůru nohama a vrhlo hlavou dolů do studny. Nakoukli jsme přes okraj. Uvnitř byla naprostá tma, dokud Tiger nepronesl: „Panejo, tohle je teda super zába- va.“ Koule se rozzářila a osvětlila cihlovou zeď až dolů. Po pár chvilkách se z botičky ozval Tigrův hlas se sdělením, že už je u dna, že tam je vlhko, bahnivo a smradlavo a že vidí jenom starý velocipéd a nákupní vozík.

„Ty se dostanou všude,“ odvětila jsem. „Ať si to tam lady Mawgon prohmatá.“

Což už se dělo. Jednou rukou Tigra přidržovala pár centimetrů nad hladinou, druhou si hmatala, chmatala a sahala nad hlavou, zatímco druhá rukavice na Tigrově ruce o dvacet metrů níž dělala totéž. Tiger nám plynule hlásil, co se přesně děje, a svoji řeč prošpikovával prvotřídním sarkasmem.

„Uplynulo patnáct sekund,“ řekla jsem s pohledem na hodinky.

„Cítím něco divného,“ ozval se Perkins, který stál stranou a víceméně jen usnadňoval přísun praskotu z okolí k lady Mawgon a Pálkovi, tak jako okap svádí dešťovou vodu do kanálu.

„Já taky,“ přisvědčil Pálka, oči upřené ke studni, a ukazováčky se mu rozvibrovaly námahou. „Koukněte na to.“

Podívala jsem se na studnu. Zatímco předtím nám ve vstupu dovnitř bránila jen horní řada cihel, která utvořila příkrov, teď začaly ze zdi vykukovat i další cihly po celé délce studny. Studna se začala svírat.

„Musíme Tigra dostat ven,“ řekla jsem lady Mawgon, která dál se zavřenýma očima a s rukou nad hlavou prohledávala bahnité dno.

„Už to skoro mám,“ zamumlala.

„Dvacet pět sekund.“

„Co se to děje?“ zazněl z dětské botičky Tigrův hlas.

„Hned jsi venku, slibuju.“

Cihly se začaly tlačit dovnitř stále rychleji a ke dnu se řítíl proud cihlového prachu, hlíny a škvorů. Pálka se potil námahou a celý se třásl.

„**Už... to... neudrším!**“ vypravil ze sebe se zaťatými zuby.

„Ta zeď mě stiskne!“ ozval se Tigrův roztřesený hlas.

„Lady Mawgon,“ pronesla jsem co nejklidněji, „je to jenom prsten. Můžeme to nechat být.“

„Už ho skoro mám,“ opáčila a čím dál zoufaleji hmatala rukou v rukavici.

„Třicet sekund,“ upozornila jsem ji s pohledem na hodinky. „Nemůžeme to protahovat. Stop.“

Ji to ale nezastavilo.

„Mawgon!“ zaječel Pálka, který se už třásl tak, že jeho ukazováčky nebylo zřetelně vidět. „OKAMŽITĚ toho kluka vytáhněte!“

Ale lady Mawgon naše prosby nepohnuly. Byla pevně odhodlaná najít svou trofej a na ničem jiném jí nezáleželo, už vůbec ne na tom, že by nějaká stará kletba mohla třicet metrů pod zemí rozdrtit nějakého nalezence. Studna se už stáhla na polovinu původního průměru a Pálka řval bolestí, jak se snažil kletbu přemocet. Námahou se rozechvěl i Perkins a lady Mawgon dál lačně hledala pomoci Tigrovy paže, když vtom se stalo několik věcí zároveň: lady Mawgon vykřikla, Perkins spadl na zem a studna se uzavřela s příšerným zaduněním, které jsme ucítili skrz zem. Podívala jsem se na hodinky: Pálka studnu udržel otevřenou přesně čtyřicet tři sekund. Po Tigrovi nebylo nikde ani památky. Studnu teď tvořil pevný sloupec cihel a kdesi v hloubi byl její součástí i Tiger.

Zavládlo ticho. Nenapadalo mě, co říct. Pálka i Perkins klečeli na všech čtyřech a chrchlali vyčerpáním, ale lady Mawgon prostě jen stála, ruku v rukavici pootevřenou, jako kdyby v ní něco držela. Možná něco našla, ale to už bylo jedno. Zaplatili jsme za to příliš velkou cenu.

Do hlavy se mi vehnala krev a vzedmul se ve mně vztek. Užůž bych vybuchla, ale vtom mě v poslední chvíli zarazil tenký hlásek.

„Hele, Jenny,“ zaznělo z botičky, „odsud je vidět na Zambini-no věže.“

Byl to Tiger. Zamračila jsem se, pak jsem se podívala k nebi. Z ohromné výšky se k zemi řítila postavička, ne větší než flíček.

Lady Mawgon vystřelila Tigra z uzavírající se studny tak rychle, že jsme ho ani nezahledli; setrvačností vyletěl do výšky a teď se vracel. Koukla jsem na lady Mawgon, ta na mě mrkla a rozepjala ruku v rukavici. Rychle přesunula stoh slámy o pět metrů doprava, kam po pár sekundách s žuchnutím dopadl Tiger, a zároveň do ruky v rukavici zachytila jakousi zabahněnou věc, kterou mi hned podala.

„Co Mawgon slíbí, to taky splní,“ pronesla s vítězným úsměškem.

Negativní energie

„To byla náramná zábava. Taková ta fantastická, panikářská zábava, při které to jeden pustí do kalhot,“ pronesl Tiger, když se k nám blížil pokrytý směsí bahna a slámy. „Tedy ne že by se mi to stalo,“ upřesnil. „Ten smrad je z bahna ze dna studny.“

Pálka jako první vyřkl, co se nám všem hnalo hlavou.

„To jste si troufla dost, Daphne.“

„**Zcela přesně** jsem věděla, kolik zbývá času,“ ohradila se lady Mawgon. „Nehrozilo mu sebemenší nebezpečí.“

„Dovolím si nesouhlasit,“ ukázala jsem na místo, kde mu cihly při průletu zachytily vlasy a ty v nich teď pevně vězely. „Musím vás požádat, abyste už nikdy neohrožovala ostatní personál.“

Upřela na mě zraky a popošla o krok blíž.

„Ty mě budeš **napomínat**?“ pronesla zvolna a velmi pečlivě. „Ty, která mi ani nejsi hodna přidržovat kabelku? Holčičko, po návratu Velkého Zambiniho si ujasníme poměry. Dobrá, Prawns byl v mírném ohrožení, ale jakožto zaměstnanec Kazamu musí vedle výhod přijímat i rizika.“

„A jaké to jsou prosím výhody?“ otázal se Tiger, očividně v přesvědčení, že vzhledem k přestálé hrozbě si může dovolit být drzý. „Moc by mě to zajímalo.“

„Není to snad jasné?“ odsekla. „Spolupráce s největšími současnými vykonavateli mystických umění na světě.“

„Myslím **kromě** toho,“ odvětil Tiger, protože na tomhle bodu jsme se nepochybně mohli všichni shodnout.

„Co je ještě potřeba dodávat? Než mi vrátíš rukavici, tak ji očisti. Právě jsem firmě vydělala pět tisíc mula. Všichni byste mi měli být neskonale vděční.“

„Ale proč by tu někdo nechával takovéhle zaklínadlo jen kvůli tomu, aby se nenašel obyčejný prsten?“ nadnesl Perkins a obratně rozhovor přesunul k prospěšnějšímu tématu.

Všichni zmlkli – nikdo neměl dobrou odpověď. Podívala jsem se na zabahněnou kameninovou nádobku, kterou mi podala lady Mawgon. Nádobka, asi o velikosti hrušky, nebyla ničím nápadná: člověk by ji použil třeba na směs koření. Prostrčila jsem hrdlem prsty a prohmatala bahýnko uvnitř, až jsem cosi ucítila a vytáhla ven zlatý prsten, i po třiceti letech uvnitř studny blyštivý a krásný. Byl to velký prsten na velký prst, ale jinak ničím nevynikal: žádný nápis, nic, jenom prostý zlatý kroužek. Pálka po něm natáhla ruku, ale hned zas ucukl.

„Je prostoupený negativní čarodějnou energií, směsí nenávistných a zlovolných emocí. Má v sobě vzpomínku na násilí a zraďdy. Je prokletý.“

„Tím by se vysvětlily všechny ty divné pocity,“ s grimasou pronesl Perkins.

Všichni raději o krok ustoupili. Kletby jsou jako viry kouzelnického světa: jsou to zlovolné chomáčky negativní emocionální energie, které vyčkávají, až budou moct vyskočit a lapit nic netušící oběť. Přilepí se na cokoli a kohokoli a zbavit se jich je ďábelská práce. Nervózní mlčení přetrhla lady Mawgon.

„Čeho se bojíme?“ prohlásila. „Pět tisíc mula je pět tisíc mula. Navíc nám po tom nic není, a co záleží na jedné kletbě navíc? Celá země se hemží pozůstatky kleteb z dřívějšího utrpení.“

Měla pravdu: historie Nejednotných království, často plná

násilí, posela půdu kletbami vrženými pokaždé, když se stalo něco hrozného. Měly děsivě hroznou životnost a spustit je mohla i tak jednoduchá činnost jako rytí zahrádky. V jednu chvíli sázíte erteple a myslíte na večeri, okamžik nato se musíte krýt před smrští vidlí.

„Veřejnost má právo riskovat stejně jako my,“ dodala. „Chcete mi snad tvrdit, že bychom měli všechno, co jsme právě přestáli, nechat jen tak být prostě proto, že by to **mohlo** vést k přenosu kletby?“

„Možná vám to bude připadat zvláštní,“ ozval se Tiger a nahmatl to místo, kde mu na šošolce hlavy scházely vlasy, „ale v tomhle bodě souhlasím s lady Mawgon.“

„Pozoruhodně rozumný postřeh od jedince obvykle schopného jen hloupostí,“ poznamenala lady Mawgon. „Naše práce je u konce.“

Měla pravdu. Mlčky jsme se vrátili na odpočívadlo a lady Mawgon beze slova odfrčela na motorce. Povzdychla jsem si. Vydělávat si kouzlením s sebou vždycky nese obtíže: najdou se i snadné úkoly, ale na každý připadá nějaká těžká práce, jako tahle. Pokud v sobě prsten nese kletbu, potom jeho navrácení určitě způsobí nepříjemnosti slečně Shardové nebo komukoli jinému, kdo s ním přijde do styku. Ale na druhou stranu nám zas pět tisícovek pomůže plnit náš hlavní úkol, totiž hájit důstojnost a majestát kouzelnických umění. Jenže co je důstojného na tom, když jen hledáte ztracené věci a zařizujete rekonstrukci podkrovní? A jak řekla lady Mawgon: nám po tom nic není.

Se zlatým prstenem v dlani jsem došla k místu, kde pořád ještě parkoval rolls-royce. Poklepala jsem na kouřová skla a ta se tiše spustila.

„Setkala se pátrací operace s pozitivním výsledkem?“ zeptala se slečna Shardová.

„Pardon?“

„Našli jste to?“

Prsten v sevřeném pěsti jsem se na okamžik zarazila.

„Bohužel ne,“ odpověděla jsem a vrátila jí ten druhý prsten, ten, který nám půjčila. „Vyřídíte prosím klientovi naše omluvy. Udělali jsme, co jsme mohli.“

„A ani se neobjevila žádná stopa, kde by mohl být?“ zeptala se trochu překvapeně.

„Žádná,“ opáčila jsem. „Koneckonců už od té doby uběhlo třicet let.“

„No co se dá dělat,“ odušila slečna Shardová. „Stejně vám jsem vděčná. Možná se po něm můj klient po návratu poohlédne sám.“

Rozloučila se se mnou, rolls-royce s tichým vrněním vyjel z odpočívadla a vplul do dopoledního provozu. Sledovala jsem odjezd auta s nepříjemnou předtuchou – ale nebylo mi jasné, čeho se týká. Hodila jsem prsten zpátky do džbánu a místo zátky do hrdla nacpala kapesník.

Po cestě zpátky do města bez pěti slíbených tisícovek jsem si v hlavě procházela smysl toho, co jsem právě udělala. Zachovala jsem se správně. Bylo by zneužitím našich schopností, kdybychom na sebe nevzali odpovědnost za negativní důsledky – a každá kletba poškozovala naši už tak chatrnou prestiž. Tiše jsem se usmála. Myslím, že Velký Zambini by si počínal stejně.

Každopádně jsme toho za tohle dopoledne zažili docela dost.

Zambiniho věže

Zaparkovala jsem na dvoře za Zambiniho věžemi, řekla Tigrovi, ať se jde osprchovat, aby se zbavil přilnavého bahna ze studny, a vešla dovnitř. Za slavnějších časů v Zambiniho věžích sídlil hotel Majestát, jeden z výsadní čtveřice uchazečů o pořádání vítězné ceremonie soutěže „Despota desetiletí“, o kterém v magazínu **Čože? Jaký hotel?** napsali, že to je „zdaleka nejluxusnější hotel v menších královstvích“ a „otrava jídlem, ač dosti pravděpodobná, tu není zaručena“.

To bylo kdysi.

Dnešní chatrné pozůstatky měly k někdejší slávě daleko. V tanečním sále, kde si kdysi za libých tónů smyčcových kvartet princeátka druhé jakosti namlouvala partnerky, dnes sídlila jídelna silně zapáchající topinkami a vlhkostí a v prezidentském apartmá, jímž kdysi prošla exotická série rozmazlených aristokratů, dnes pobývalo Tajuplné X, tvor – spíš „něco“ než „někdo“ – se zvláštními a v mnoha směrech nechutnými osobními zálibami.

Prošla jsem přes recepci, kde rostl mohutný dub a jeho uzlovité haluze těsně ovíjely nábytek a zdobené litinové brlení někdejší vstupní kavárny. David, mladší z dvojice bratrů Priceových, obecně známý pod přezdívkou Half Price neboli Pakatel, tu tenhle strom nechal vyrůst před dvacet lety jako ročníkovou práci a nikdy se už pak nedostal k jeho odstranění.

Vešla jsem do své kanceláře, rozsvítila si, hodila tašku na židli a kameninovou nádobku uložila do šuplíku. Tahle kancelář představovala mozek celé firmy a před půl stoletím, v dobách, kdy magická energie běžela naplno, to tu hučelo aktivitou, jak třicítka dispečerů přijímala telefonáty a určovala schůzky. Dneska tu byly všechny stoly prázdné. Stejně jsme tu ale všechno zařízení včetně telefonů nechali, abychom si připomínali, jak to kdysi klapalo, a být po našem, jak by to klapalo znovu.

Sedla jsem si ke stolu, chvíli přemýšlela o dopoledním dobrodružství, poznamenala si pár věci do bloku, přisunula si telefon a po paměti vytočila jedno číslo.

„iMagic,“ ozval se na druhém konci drátu arogantní hlas, „lepší, rychlejší a lacinější než Kazam, působiště Všemocného Blix. Jaké máte přání?“

„To je podraz, Gladys,“ řekla jsem. Od rozmachu Velké Magie se sice konkurence mezi oběma firmami vyostřila, nicméně tady v Kazamu jsme se k očerňování rivalů nikdy nesnížili.

„Je to čirá pravda, Jennifer,“ pronesla jízlivě. „Přepojím vám Všemohou– chci říct Ctihodného Blix.“

Během pauzy jsem se zamyslela.

Konrád Blix působil v Industrial Magic jako šéřčaroděj a zároveň jako ředitel, tedy ve stejné funkci jako já v Kazamu. Velkému Zambinimu byl Blix prudce nesympatický: nejenom proto, že byl vnukem neblaze proslulého „Barbara Blix“, ale hlavně proto, že se nikdy nedokázali shodnout na směřování mystických umění. Zambini je chápal jako nástroj k dosažení obecné spravedlnosti a celkového dobra, zatímco Blix v nich viděl hlavně příležitost k vydělávání peněz, spousty peněz.

„Podivné jméno a podivná povaha,“ zazněl pohrdlivý hlas ve snaze schválně mě naštvat. „Mám práci, holčičko, tak to vezmi hopen.“

Přestože mezi oběma firmami panovala rivalita, museli jsme se na řadě věcí dohodnout prostě proto, abychom mohli fungovat. Veškerou energii jsme čerpali ze stejného čarodějného zdroje a u každé operace nad pět tisíc šandárů se vyplatilo zatelefonovat.

„Co má znamenat ta změna na ‚iMagic‘?“ zeptala jsem se bez okolků.

„Industrial Magic nemělo ten správný švunk,“ vysvětloval. „Navíc dneska před všechno stačí dát ‚i‘, aby to vypadalo víc hip. Proto mi voláte?“

„Ne. Ve čtvrt na dvanáct chceme dát vařit desetikilové zaříkadlo a chtěla jsem si ověřit, že nedojde ke kolizi.“

„Až do půl páté máme samé drobky,“ podezíravě opáčil Blix. „Ale co to chystáte? Použít takhle narychlo deset mega praskotu, to už je pořádná dávka.“

„Nezkoušeli jste nás čistě náhodou včera rušit, že ne?“ svedla jsem řeč jinam, k interferenci, která nám včera odpoledne zkomplikovala úplně běžnou stavbu lešení.

„Jennifer, podobná obvinění mě opravdu urážejí,“ neupřímně odpověděl Blix. „My jsme profesionální firma a insinuace, že se dopouštíme interferencí, jsou útokem na naši integritu.“

„Kdyby do vaší duše padl drobet integrity, zahynul by tam osamělou smrtí.“

„Jednoho dne, Jennifer, vám všechny ty vaše drzosti nacpu do chřtánu, a přísahám, že chutnat vám to nebude. Potřebujete ještě něco?“

„Vlastně jo. Kdy došlo k tomu, že vám čestný titul vyskočil ze ‚Ctihodný‘ na ‚Všemocný‘?“

Čestné tituly si čarodějové udělovali sami a žádné psané pravidlo nezakazovalo přisoudit si vyšší titul, než odpovídalo skutečnosti, ale přičilo se to dobrým mravům. A čarodějům na důstojnosti a cti hodně záleželo, nebo aspoň mělo záležet.

„Nevím, jak se to mohlo stát,“ opáčil pokrytecky. „Promluvím si o tom s Gladys.“

„To vám budu vděčná. A nezapomeňte, že od dvou budeme chtít volnou hodinu na Perkinsovu žádost o licenci.“

„Už to mám v diáři, holčičko. Dokonce se tam možná uvidíme.“

„To by bylo báječné.“

„Jennifer, jste strašně drzá.“

„Tak jsem to musela slíbit panu Zambinimu. **Sandop kale n'baaa**, Ctihodný Blix.“

„**Sandop kale n'baaa**, slečno Strangeová.“

Po této výměně starobylého pozdravu, který nám tradice prikazovala, jsme oba zavěsili. Na chvíli jsem se zamyslela. Pokud se Blix zkoušel vyšvihnout k titulu „Všemohoucí“, možná z toho koukají nepříjemnosti. Když čarodějové najednou dostanou potřebu zveličovat svoje schopnosti, je to poplašný signál.

„Myslíš, že se Blix pokusí sabotovat Perkinsovu zkoušku?“ zeptal se Tiger, který právě vešel do místnosti a vytíral si zatím mokré vlasy ručníkem.

„Vůbec by mě to nepřekvapilo. Samanta, Krásnětupá Flyntová se marně uchází o licenci už tři roky, a kdyby ji Perkins dostal, pořádně by je to našťvalo.“

„Kadetka Flyntová by nedokázala najít vlastní chodidlo, kdyby na noze neměla vytetované šipky,“ prohlásil Tiger. „Propadla v testu ze základních praktických znalostí. Vůbec nechápu, proč to s ní dál zkoušejí.“

„Je možná beznadějná,“ řekla jsem, „ale je taky oslnivě krásná a podle Blixu by přitažlivá čarodějka prospěla podnikání.“

„Každopádně by v tomhle směru vynikala,“ podotkl Tiger. Čarodějové ani čarodějky nevynikali pohledností.

„Každopádně bychom si na Blixu měli dát bacha. Nevěřím mu víc, než by ho Patrick z Ludlowu dohodil.“

Patrik byl náš „Zdvihač“. Jeho specialitou byl přesun těžkých předmětů a využívala ho hlavně botičková jednotka městské policie k odstraňování špatně zaparkovaných aut. I když měl sílu a vypadal zvláště, měl zlaté srdce a byl klidný jako beránek.

„Ale stejně bych rád viděl, kdyby to Patrick zkusil.“

„To já taky. Ahoj, Hektore.“

Pozdrav patřil Losu Přechodníkovi, který se mi v kanceláři znenadání zhmotnil u přístroje na vodu, civěl do prázdna a zaobíral se vznosnými losími myšlenkami. Los Přechodník byl výsledkem kanadského žertíku, který kdysi dávno provedl jeden čaroděj. Nikdo netušil, v čem měl žertík spočívat, kdo ho uskutečnil a jestli ostatním připadal legrační. Zaklínadlo, které Los udržovalo v provozu, bylo obratně utkané a obdivuhodně odolné. Jelikož žertík už proběhl, měl toho Los velmi málo na práci a času skoro věčnost, a tak při svém nahodilém objevování a opětovném mizení v Zambiniho věžích vypadal trýznivě znuděný. Mnohokrát jsem ho oslovila, ale nikdy neodpověděl, a jelikož šlo o velkého severoamerického býložravce, ani jsem to od něj neočekávala.

Los Přechodník na nás oba chvíli zíral, pak si ztěžka vzdychl a vytratil se.

„Tys té holce s Fantómem dvanáctkou ten prsten nedala, že ne,“ chtěl vědět Tiger.

Už mě dobře znal. Sice mu bylo teprve dvanáct, ale měl postřeh. Tak to u nalezců bývá.

„Nedala. A mrzí mě, že kvůli němu musel riskovat krk.“

Potřásl rameny a usmál se na mě.

„Byla to vcelku zábava – až na to, jak jsem se řítil do studny a potom jak mě to vystřelilo nahoru. Mám to říct ostatním, že jsme díky tobě lehčí o pět tisícovek?“

„Radši ne.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.